

Heid Cat zondag 31 vr/antw 84

Prediking 1 belofte van het Evangelie 2 sleutel van het hemelrijk

Gemeente,

Het Heilig Avondmaal. Dat is wat. Wat kun je daar een ontzaglijke zegen uit ontvangen. Dat de belofte van het Evangelie je zo vertroost. Laat zien de plaats die er is bij God voor zondaren. Vergeving van zonden en eeuwig leven. Dat de belofte van het Evangelie in het Heilig Avondmaal zo verzegeld wordt aan je hart. Ook voor mij. Vergeving, ook voor mij. Voeding en bewaring, ook voor u. En eens eeuwige verzadiging met Christus bij God. Ook voor mij. Als je dat mag ontvangen. Als vorige week dat aan Zijn tafel ons verzegeld werd. Ja, dan daalt er wel eens een stukje hemel neer op aarde. je zou er willen wonen in Zijn huis en aan Zijn tafel. De kerkdienst. En ik hoop dat je als jongeren, als kind dat ook wel eens merkt. Aan gemeenteleden, aan je ouders, dat het dat kan zijn, de kerkdienst. Ik zou zeggen, vraag er anders eens naar, bij een avondmaalganger, bij je ouders, hoe dat is om in de kerkdienst gezegend te worden. Ik hoop dat er dan velen zijn die daar iets van vertellen kunnen aan jullie.

Het Heilig Avondmaal. dat is wat. Wat kun je daarin een oordeel over je heen halen. Ook dat. Daarmee eindigde zondag 30. Dat rond het Heilig Avondmaal mensen zich een oordeel kunnen eten en drinken. Een oordeel van verharding, van een afgestompt geweten, van vervlakking. Als wij als schijngeelovigen aangaan of met onbeleden, onbestreden zonden aangaan. Omdat dan Gods verbond ontheiligd wordt. En dat kan zelfs op heel de gemeente uitwerking hebben. Denk aan Achan bij Ai, denk aan Ananias en Saffira in Handelingen, denk aan het woord van Jezus, dat zij die de weg geweten hebben maar niet bewandeld, vele slagen zullen ontvangen. Een verzwaard oordeel.

1 de belofte van het Evangelie

Vergelijk het met hoogspanningskabels van stroom. Dat zijn geweldige dingen. Door die stroom kunnen duizenden en duizenden huishoudens licht krijgen. Daar is het ook voor bedoeld. Wie het goed gebruikt heeft er wat aan, ondervindt het nut. Maar als iemand het verkeerd gebruikt, op verkeerde manier met stroom omgaat en er zo tegenaan loopt tegen zo'n kabel, dan schiet er een steekvlam uit die je verwond tof zelfs doodt. Stroom: machtig veel nut, maar bij verkeerd gebruik: richt enorme schade aan.

Dat is ook zo met de belofte van het Evangelie. Verzegeld aan het Heilig Avondmaal. Bij goed, gelovig gebruik tot enorme zegen. Daarvoor is het ook ingezet en gegeven. Maar bij verkeerd gebruik tot enorme schade.

Nou, kun je denken: dan neem ik het veilige maar, ik ga voorlopig niet aan de tafel. Of dan moet ik het wel heel zeker weten. Maar dan houd ik me maar veilig door niet aan te gaan. Dan raak ik het maar helemaal niet aan. Maar bedenk dan: we zijn al in aanraking gebracht met de belofte van het Evangelie. In de Heilige Doop. Wij zijn gedoopt. En ook dat is een Heilig sacrament. En de belofte van het Evangelie komt ook tot ons in de prediking. Dus ermee te maken hebben we sowieso. We doen allemaal wat met de belofte van het Evangelie. Wie denkt: ja, zoals ik leef kan ik niet aan het Heilig Avondmaal, maar dan kun je zo ook niet gedoopt zijn. De Heilige Doop vraagt ook om een bekeerd leven.

Want als ik de Heilige Doop verkeerd gebruik dan treft mij ook een zwaarder oordeel. Dan richt ik ook enorme schade aan. Verharding, of vervlakking, een oordeel, over mezelf of over heel de gemeente. Ik ben gedoopt, dus wat doe ik daarmee, hoe ga ik daarmee om?

Want in het Heilig Avondmaal, in de Heilige Doop en in de prediking gaat het om hetzelfde: de beloften van het Evangelie. Bedoeld om tot zegen te zijn, tot eeuwig behoud. Ook de prediking geeft bijzondere zegen, maar kan ook eens tegen ons getuigen dat we met vele slagen geslagen zullen worden. Wie de electriciteit niet gebruikt, blijft zeker in donker zitten. Wie het verkeerd gebruikt, richt enorme schade aan bij zichzelf of anderen misschien ook nog wel. Het gaat erom, en daartoe geeft de HEERE het dat we het goed gebruiken, dat we de beloften van het Evangelie gebruiken tot zegen, eeuwig heil en eeuwig leven.

Daarom: de kerkdienst, dat is wat. Daar mag je je best op voorbereiden. De hoorbare beloften in de prediking, de zichtbaar gemaakte beloften in de sacramenten. Tot zegen of tot schade. Dat mag ik wel beseffen als ik naar de kerk ga. Ik ga niet even gauw naar de snackbar of mijn vrienden, of de winkel, nee, ik ga naar de plaats waar de beloften van het Evangelie zijn. Waar Christus Zelf is. Daar mag ik me wel op voorbereiden. En de beste voorbereiding is het gebed. Heere, leer mij omgaan met de stroom van Uw belofte op de goede manier. Dat ik Uw belofte niet misbruik om mezelf overeind te houden, niet voor mijn eigen karretje zal spannen. Dat ik Uw belofte niet verachten zal, achteloos en gedachteloos. Geef dat Uw belofte mij tot zegen zal zijn. Tot hemelse, eeuwige, dagelijkse zegen. Naar de kerk gaan, verwachtend grote zegen, wetend dat het ook een oordeel kan verzwaren.

Hoe komt dat? Dat er zulke geweldige dingen gebeuren onder de belofte van het Evangelie? Omdat het dan gaat om de prediking. En dat is iets heel bijzonders. Je kunt denken, nou ja, preken. Het is eigenlijk gewoon een verhaal vertellen, een toespraak houden, maar dan op een preekstoel. Maar er wordt zoveel verteld, op college, op school, in de politiek. Geregeld mensen die hun verhaal kwijt willen. En dat wil een dominee natuurlijk ook. Maar nee, zo ligt dat toch niet.

Het woord 'prediken' is in het Grieks van het Nieuwe Testament niet een gewoon woord voor vertellen, of toespraken houden. Het was een bestaand woord met één heel duidelijke inhoud. De prediker was een aparte hoveling van de koning. En al die stadstaatjes in Griekenland hadden hun eigen koning. Die zo ongeveer alleenheerser waren en in hun eentje beslissingen namen. Beslissingen die natuurlijk wereldkundig gemaakt moesten worden. De inwoners van de stadstaat moesten het te weten komen. Nou ja, dat kun je al gauw bedenken, daar was geen radio of televisie voor, al helemaal geen sociale media en zelfs geen krant. Daar had elke koning zijn prediker voor. Die liep door de stad heen en riep luidkeels wat de koning had besloten, wat er voor nieuws was. Hij gaf te kennen wat er voor nieuws was namens de koning.

En dat gold vooral als de koning uitgetrokken was om te vechten. Al die stadstaatjes vochten nogal eens. In een vlakte tussen de stadstaten in voerden ze oorlog. Kilometers van de steden zelf. Bijv Sparta tegen Athene. Als dan de koning van Sparta gewonnen had, en Athene verslagen en hij had allerlei schatten buitgemaakt, dan wilde koning dat natuurlijk laten weten. Werk voor de prediker. Die rende naar Sparta toe om daar uit te roepen: de koning heeft gewonnen, hij heeft enorme buit gemaakt: wapens, sieraden, goud, marmer. Dat is prediken.

Dus allereerst: prediken is iets dat gebeurt namens de koning. Namens de Koning der koningen, Jezus. Die gestreden heeft. Met de duivel en zijn ganse rijk. Tegen de verzoeken van de duivel. Een strijd op leven en dood. Een strijd die Hem kostte, bloed zweet en tranen. Maar: Jezus overwon de duivel! In gehoorzaamheid tot de dood, ja de dood aan het kruis. En Hij krijgt een geweldige buit. Hij verwerft de vergeving van zonden en de Heilige Geest, Die nieuw en eeuwig leven geeft. En dat laat Hij bekend maken. Dat is de prediking. Namens Koning Jezus wordt ons allemaal verkondigd dat Hij overwonnen heeft. En dat Hij verworven heeft de vergeving van zonden en het nieuwe eeuwige leven van de Heilige Geest. Dat is die belofte van het Evangelie. Dat er om Christus wil vergeving is en nieuw, eeuwig leven. Dat zegt de preek.

Dus één kant van de prediking is dat ons wordt verkondigd wat er allemaal al gebeurd is. Buiten ons, zonder dat wij erbij waren of om gevraagd hadden. Maar het is gebeurd. Jezus heeft gestreden, overwonnen en de belofte van het Evangelie verworven. En die belofte wil omhelsd worden. Die belofte wil aangenomen worden. Vergeving en vernieuwing in Christus Jezus. U aangeboden. En de Heere heeft zo graag dat wij die belofte aannemen dat Hij Zijn wet laat zeggen: zonder dat is het echt verloren. Zonder vergeving en vernieuwing bent blijft u echt onder de vloek. Want de wet verklaart je schuldig, wijst je zonden aan en oordeelt dat je natuur zondig is. Dat je daarom de eeuwige dood onderworpen bent en jezelf nooit zullen kunnen veranderen of

verbeteren. Echt: je hebt de schatten in Gods belofte nodig. Echt die schatten worden je aangeboden. Daarom staat er zo'n hoogspanning op.

Elke preek verkondigt dat waar je ook aan twijfelt, wat je ook allemaal zelf voelt of niet voelt: dit zijn dingen die vast en zeker zijn en blijven. Jezus word je in de beloften van het Evangelie aangeboden. Met vergeving en vernieuwing. Aangeboden, ook u, ook jou. En: de wet verklaart dat je niet zonder kunt. Zondaar als wij zijn.

De prediking bevat de belofte van het Evangelie. En de prediking bevat de sleutel van het hemelrijk. Want de preek zegt niet alleen wat er buiten ons is gebeurd. Door Jezus, Die de strijd overwonnen heeft. De preek zegt ook wat er in ons gebeurd. En die twee moeten altijd in balans zijn. Er altijd allebei zijn in de prediking die van de Vader uitgaat. En in die orde zijn: wat er is gebeurd buiten ons. Christus. En wat er gebeurt in ons. De Heilige Geest. En dat heeft te maken met de sleutels van het hemelrijk.

Daar kunnen we ons wel wat bij voorstellen. Een sleutel. Zeg maar even het hemelrijk is een paleis. Een paleis van vrede met God, van kindschap van de Vader, van erfgenaam zijn van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, van de dood die een doorgang is tot het eeuwige leven. Van verwachting, en verlangen, van zekerheid en rust. Natuurlijk heeft een paleis een deur. En die deur gaat open met een sleutel. Of die sleutel doet de deur dicht. Als er iemand aankomt naar het paleis. Dan kan de lakei met een sleutel de deur opendoen: jij mag erin. Maar bij een ander die komt doet de lakei de deur dicht: nee, je bent niet toegelaten tot het paleis.

Nu weten we dat het straks zo ook gaan zal bij de hemelpoort. Voor de één zullen de engelen de deur opendoen. Gaat in, gij gezegenden Mijns Vaders. Maar voor anderen zal de deur dichtgedaan en dichtgehouden worden. Gaat weg van Mij, Ik ken u niet vanwaar gij zijt gij werkers der ongerechtigheid.

En dat gebeurt nu al in de prediking. In de prediking wordt al aangegeven. Of de deur van het hemelrijk open staat of dicht is. De prediker is ook de lakei die deur open- of dichtdoet voor je. Natuurlijk niet door namen te noemen. Mensen, kerkenraden, dominees komt het oordeel niet toe. Maar wel door te zeggen wie het geldt, zodat u, jij die luistert het zelf kunt opmaken of de deur open of dicht zit. En dat hangt er vanaf wat je met de belofte van het Evangelie hebt gedaan.

Hebben we die belofte omhelsd, aangenomen? Dat er in Christus vergeving van schuld en vernieuwing van hart is. Zodat ik niet zonder kon. Want vergeving is het wat ik nodig heb. Voor mijn schuld die ik anders nooit wegkrijg, waar ik anders nooit God mee onder ogen durf te komen. Mijn schuld is te zwaar om er mee weg te blijven van Jezus. En mijn hart is zo verdorven. Overal krioelt het van kiemen van kwaad. Heel mijn hart moet vernieuwd worden. En dat moet ook, want elke zonde die blijft is er

één te veel. Ik wil de HEERE niet meer bedroeven. Niet meer in de zonde zwemmen. Heel mijn hart moet Jezus onder handen nemen. Gevlucht tot Jezus. De belofte nodigt mij. Vergeving en vernieuwing is mij aangeboden in het Evangelie. Met al mijn schuld die ik ken en nog niet ken, met heel mijn hart en alle verdorvenheid roep ik: Jezus, ontferm U over mij. Dat gebeurt er in mij. Dat moet de preek ook zeggen.

Wat zegt de prediking dan tegen u, tegen jou? Dat waarachtig al uw zonden vergeven zijn en dat u een erfgenaam bent van hemelrijk. De deur is open! De sleutel doet de deur open! Nu, en hij gaat nooit meer dicht. Dat zal nooit meer veranderen. En dat onderstreept de Heere aan Zijn tafel. Ik voor u, Ik voed u, Ik verzadig u. Dat is een vreugde, dat is een zegen. Dat is een rijkdom. Ik, vrede met God, mijn zonden mijn vergeven. Helemaal en allemaal weg, en bekleed met Christus gerechtigheid. En erfgenaam van nieuwe hemel en nieuwe aarde.

Dat is zo groot. En dat voor iemand van wie zijn geweten getuigt dat je tegen alle geboden hebt overtreden en er niet één van hebt gehouden en nog steeds tot alle boosheid geneigd ben, bijv de boosheid van zondige begeertes, maar ook de boosheid van zo weinig zondebesef, van zulke oppervlakkigheid. Het is maar goed dat ik het elke zondag twee keer mag horen en elke zondag weer mag horen. Want geloven dat je vlekkeloos voor God bent en erfgenaam van het eeuwige leven is zo onvoorstelbaar, zo ongelooflijk. Ik moet het steeds weer horen om mijn ongeloof eronder te kunnen houden: dat de deur open is voor ieder die de belofte van het Evangelie aanneemt. Geen best teken als je zegt: ik geloof dat toch wel, daar heb ik de preek niet voor nodig, en zeker niet twee per zondag. Geen best teken. Teken van oppervlakkigheid of doodsheid.

Onthoud het: de prediking zegt dat, verkondigt dat. Je gevoel zegt dat soms helemaal niet. Je levensgebeurtenissen lijken het te weerspreken, je geweten klaagt je aan. Maar de prediking zegt het en laat dat de doorslag geven! Echt geloof moet het van de prediking hebben. En dan komt het gevoel ook wel een keer.

En dan de andere kant: er zijn er die de beloften van het Evangelie niet omhelzen. Van zich af houden. Ja, zegt de catechismus, dat is omdat zij zich niet bekeren. Dat is actief en eigen daad. Je niet bekeren van je eigen visie, je eigen leven, je eigen gedachtengang, je eigen begeerten. De belofte van het Evangelie verachten, verwerpen, geen waarde toekennen. Die belofte die Jezus heeft verworven met Zijn strijd en lijden. Die belofte gedompeld in Zijn bloed. Van geen waarde achten. En dan toch ten avondmaal gaan, en dan toch gedoopt zijn, en dan toch onder het Evangelie zitten. Geldt ons dat? Dat moet wel ten oordeel zijn. dat de steekvlam eruitslaat. Dan zegt de prediking: de deur zit dicht. U hebt geen toegang tot de hemelrijk. Je staat er buiten. Verboden toegang. U zult buiten moeten blijven. Eeuwig. Misschien voel je dat helemaal niet zo. Je

voelt je gelukkig en best vrolijk meestal. Het gaat prima, vrienden, opleiding, werk, zakelijk. Mar de prediking geeft de doorslag: buiten.

Zolang als u zich niet bekeert. Hoort u dat? We hoorden net, als de deur opengaat, dan kan dat niet meer veranderen. Dan gaat hij nooit meer dicht. Maar, God zij dank, als de deur dicht zit, kan hij nog open gaan. Als je je bekeert. Letterlijk: omkeert. In plaats van weglopen van de beloften, vluchten naar de belofte. Want je loopt te verderf tegemoet. Je loopt blindelings, met een blinddoek voor een eeuwig, brandend ravijn tegemoet. Keer om.

Zolang je je niet bekeert. Je moet zo je best doen om verloren te gaan. Dan moet je zo door de tegenwind heenlopen. Al die preken, al die vermaningen van ouders, kinderen en anderen. Wat een tegenwind. Die je oproept: keer terug, bekeer je. Wat moet je je best doen om verloren te gaan, je leven lang tegen de wind in blijven lopen.....

Kan een preek saai zijn? Ja, aan één kant wel: een dominee kan niet zo boeiend praten, een dominee kan er zelf ver vandaan zijn en gevoelloos en wat dodig praten. Dat kan. Dat is erg. Maar kan een preek saai zijn? Nee, ten diepste niet. Qua inhoud kan een preek niet saai zijn. het gaat over hemel of hel, binnen of buiten, geopende toegang of verboden toegang voor de hemelstad. Daar hangt zoveel van af. Dat kan niet saai zijn. Dat vraagt je hoogste aandacht, je hoogste concentratie.

Dan is het dus wel heel belangrijk dat dat eerlijk en zuiver gebeurt. Want stel je voor dat ik, een dienaar van het Woord, in de preek de indruk geef dat het goed zit. Als een keurder van je auto die je remmen nakijkt voor je op vakantie gaat in de bergen. En die keurder zegt: in orde, dat gaat wel goed, terwijl de remmen toch slecht zijn en je gaat gerust op reis en je remmen weigeren.... Stel je voor dat je in de preek het gevoel krijgt: het is in orde, het zit goed en ja gaat gerust verder en je sterft en het blijkt niet zo te zijn. Dan dacht je in te gaan, maar je moet eeuwig buitenblijven. Of andersom: je krijg het gevoel onder de preek dat het niks is. Zo iemand als ik kan niet terecht bij God dat mag niet. En je blijft buiten staan, voor de drempel van het Koninkrijk omdat je denkt dat je niet binnen mag en het einde komt en de brug wordt opgehaald en je staat buiten, je bent niet binnen gegaan, de oprijlaan op omdat je het gevoel kreeg: dat mag niet, dat mag jij niet.

Gemeente, bid u voor de dienaren van het Woord? Dat zij de sleutels zuiver, en eerlijk mogen hanteren? Dat is zo belangrijk. Voor uw zielen en de zielen van uw geliefden, uw kinderen als u ze mag hebben. En gemeente, jongeren, ben je er ook alert op als je ergens anders kerk, of als je zou verhuizen: word in deze prediking de sleutel gehanteerd? Wordt er geopend en gesloten, of wordt er de indruk gegeven dat het voor iedereen in de kerk wel in orde komt? Wordt alle onrust gladgestreken met een beroep op Gods liefde en jouw kerkgang? En de prediking is geen

sleutel. Is niet eerlijk, is niet onderscheidenlijk, maakt geen onderscheid tussen binnen en buiten. Dat luistert wel fijn en geeft je een rustig gevoel, maar dat is misleidend. Daar kun je niet wezen, echt niet. Daar moet je je kinderen niet aan blootstellen, echt niet. De prediking dient te openen en te sluiten.

Prediking is de belofte van het Evangelie en de sleutel van het hemelrijk. Van Christuswege hanteer ik die nu:

Hebt u de belofte Gods aangenomen? Kon u niet meer van vergeving en vernieuwing afblijven, raakte u de belofte Gods aan: ontferm U mijner? U bent burger van Gods hemelrijk. Uw zonden zijn vergeven. Voor eeuwig en altijd. Looft de Heere, halleluja.

Hebt u de belofte Gods veracht, laten liggen, niet aangeraakt? Gods toorn en de eeuwige verdoemenis rust op u. Als Jezus nu terugkomt is het eeuwig buiten. Is wat als je zo de kerk uit gaat straks. Of.....bekeert u zich alsnog.....?

Amen